

quil·litat pública acostarà al Govern, en la major part de les qüestions, als qui en les eleccions han esset contraris, més que als aliats de candidatura, assedegats de revolució i de sovièticisme, que el poble espanyol no resistiria amb la impassibilitat del poble rus.

En resum, hem lluitat les dretes per l'ordre en la governació de l'Estat, per la defensa dels drets de l'Església en la societat, i aquests postulats són justament postulats eterns, que mai queden vençuts en unes eleccions; pateixen però no fineixen.

Per a més afiançar-nos en el nostre comportament, obrarem aquesta vegada, ja no segons un criteri personal, sinó segons les direccions concretes dels capdevanterers de l'Església Catòlica a Espanya i precisament en unes circumstàncies qualificades de gravíssimes per l'existència de la Religió en nostra pàtria.

Que sentin remordiments tots aquells que, diguent-se catòlics i amonestats de la greu obligació que els atenyia, no han obeït, ho trobem naturalíssim; però nosaltres podem estar segurs d'haver encertat, perquè la direcció era segura; ni la derrota ens deshonra a nosaltres ni la victòria enalteix a ells. La nostra actitud no ha deixat de produir els seus efectes en favor de Religió; no és el mateix que la victòria dels contraris hagi estat superior a la nostra, que hagués estat aclaparant, com l'havien contada els nostres enemics.

Si a nostra ciutat ens havem de referir tampoc hi ha dret a menyspreuar 2600 vots encara que el contrari n'hagi obtingut 700 més.

Canviaran les circumstàncies. El sentimentalisme *pro presos* explotat en aquestes eleccions passarà; i, no'n dubtem, molts dels catòlics que ara s'han deixat portar per un sentiment de pietat que no era necessari—puix l'amnistia tothom la veia venir guanyés qui guanyés—oblidant-se del vertader perill que ens advertien els nostres capdevanterers espirituals, retornaran amb nosaltres, puix que per ses creences o pel seu esperit de rectitud els toca de trobar-s'hi. I encara més, de tal manera poden venir les coses, que es faci necessari unir-nos en bloc incommovible molts que ens havem trobat separats, per tal de garantir l'ordre i els fonaments elementals de la civilització. No ens podem desfer de l'idea de que els partits fonamentalment revolucionaris no hi veuen en l'amnistia un fi, com el poble senzill, sinó una etapa de la corva revolucionària marcada des de Moscou.

Bona és la misericòrdia, el que no és bona és l'impunitat. Totes les dretes proclamaven l'amnistia, però no en un temps que, a judici seu, significués impunisme ni imposició i que en lloc de cooperar a la pau social la posés en més perill. Déu vulgui que la misericòrdia actual de les multituds produeixi efectes de durable tranquil·litat i no haguem de deplorar-la com una equivocació.

Referent a l'amnistia hem vist —i ens apressem a intercalar-ho en